

A KÖLTŐNŐ

Nem leszek a világ nagy költőnöje.
Forradalmakat sem énekelek meg, és oltárokon sem tartok majd misét,
meztelen keblekkel nem gyújtom fel a barikádokat, szüzességemmel nem
váltok meg kis nemzeteket;
az ifjak nem lesznek titokban öngyilkosok értem,
idegen rabszolgákat sem vetnek az oroszlánok közé miattam;
nem ajánlanak nekem ódákat, eposzokat és szonetteket,
képmásomat nem sokszorosítják millió példányban
fényképeken és bélyegeken;
nem születek valakinek az oldalbordájából vagy a tenger habjaiból,
s az árnyékom sem bukkan elő rejtélyesen
egy homályos szentháromság mögül,
mint valami kis Lilithé;
nevemet nem látom viszont illusztrált kötetekben vagy lexikonokban,
sem divatlapokban vagy újságokban.
Majdnem egy fél évszázadot megéltem már, túlhaladtam a végzetes koron:
kaptam az emberektől hideget-meleget,
és még mindig furcsállom, hogy élek?
Még mindig nem néztem igazán szembe a valóság
hájas háziasszony-arcával?
Még mindig nem szoktam meg a szexet, a halált,
a hús egyenruháját?
Nézem meztelen testemet, ezt a melleket és örvényeket
tartalmazó skatulyát,
melyből mától csak magamról fogok beszélni,
már nem beszélhetek másról, csak magamról,
már nem tudok másról beszélni, csak magamról,
ahogy látom magam, millió cserépben megsokszorozódva,
melyek folyton folynak az utcán,
és nem emlékeznek semmire.
Ismét megtanulok kötni, mosni, stoppolni,
gyermeket nevelni, bevásárolni, főzni,
úgy teszek, ahogy más akarja, ahogy más szokta,

hallgatok majd és elfelejtem,
hogy a föld létezését kellett volna megemésztennem,
összebékítenem a hegyeket a völgyekkel / a szigeteket összeházasítanom
az óceánokkal,
jó szóval nyugtatnom a fekete lyukakat és a csillagképeket /
kontinenseket varrnom össze egymással
az északot déllel összebogoznom / összevegyítenem a keletet a nyugattal
megnevelnem a delfineket, a tölgyeket, a gerlicéket és a liliomokat
hogy ne féljenek tőlünk / hogy szeressenek,
a terrorból, a gyűlöletből és a káoszból
új, kellemes, kényelmes drogot kellett volna kivonnom,
elképzelnem a múltat, leírnom a jövőt.
Meg kellett volna jegyezniem mindent,
amire ti soha nem jöttetek rá,
agyammal újjáépítenem mindazt, ami mindannyiunkban elszakadt,
megromlott,
kitakarítanom a dinoszauruszokat meg a hiénákat korhadt pincéinkből,
gyermeki és archaikus agyhártyánk csillagos égboltjára vetítenem őket.
Új és jobb formáját kellett volna tervezniem és szülnöm
magunknak.
Mindent elfelejtetek én is. Magam nélkül hagylak titeket.

DEMÉNY PÉTER fordítása